

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sdo/6/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200610
Dátum vydania rozhodnutia: 23.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8017200610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: 1. W., ul. T., 2./ Ing. M., ul. T., obaja právne zastúpení: JUDr. Ľubomíra Bašistová Virová, advokátka, Zimná 62, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. B. zo dňa 04. júla 2017, konajúc o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, č. k. 6Sa/20/2017-59 zo dňa 19. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobcovia sa žalobou podanou dňa 12.09.2017 domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného č. B. zo dňa 04.07.2017, ktorým ako odvolací orgán zmenil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Prešov č. KPUPO-2016/141-15/84925Zj zo dňa 07.11.2016 tak, že uznal p. W. a Ing. M. vinnými zo spáchania priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu podľa § 42 ods. 1 písm. p) zák. č. 49/2002 Z. z., p. W. uložil pokutu vo výške 400,- € a povinnosť uhradiť trovy konania o priestupku vo výške 16,- € a Ing. M. uložil pokutu vo výške 10.500,- € a povinnosť uhradiť trovy konania o priestupku vo výške 16,- €.

2. Žaloba v predmetnej veci bola krajskému súdu podaná za účinnosti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorý v tretej časti upravuje problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy na základe všeobecnej správnej žaloby.

3. Zo skutkových zistení danej veci mal najvyšší súd preukázané, že uznesením č.k. 6Sa/20/2017-53 zo dňa 05.01.2018, vydaným vyšším súdnym úradníkom, Krajský súd v Prešove zastavil konanie o správnej žalobe žalobcov z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku vo výške 35,- € za žalobu v zmysle § 10 písm. b) zák. č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len

„zákon o súdnych poplatkoch“) a nepriznal účastníkom náhradu trov konania. Proti tomuto uzneseniu podali žalobcovia sťažnosť, ktorú sudca krajského súdu zamietol uznesením č. k. 6Sa/20/2017-59 zo dňa 19.02.2018.

4. Proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Prešove, č.k. 6Sa/20/2017-53 zo dňa 05.01.2018 o zastavení konania podali žalobcovia, prostredníctvom právnej zástupkyne dovolanie podľa § 420 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým sa domáhali jeho zrušenia a pokračovania v súdnom konaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcov podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

6. Podľa § 452 ods. 1 SSP, na konanie na kasačnom súde sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 99 písm. b) SSP, správny súd konanie zastaví, ak zistí taký nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 SSP.

8. Podľa § 152 ods. 1 SSP proti uzneseniu správneho súdu vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, ak ju tento zákon nevylučuje.

9. Podľa § 159 ods. 1 SSP o sťažnosti rozhodne správny súd, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

10. Podľa § 159 ods. 2 SSP ak bolo napadnuté uznesenie vydané vo veci, v ktorej koná a rozhoduje senát správneho súdu, rozhodne o sťažnosti predseda senátu. Ak bolo napadnuté uznesenie vydané vo veci, v ktorej koná a rozhoduje sudca, rozhodne o sťažnosti sudca.

11. Podľa § 161 ods. 1 SSP ak nie je sťažnosť dôvodná, správny súd sťažnosť zamietne.

12. Podľa § 162 ods. 2 SSP proti rozhodnutiu o sťažnosti nie je prípustný opravný prostriedok.

13. Podľa § 25 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

14. Podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), o dovolaní rozhoduje najvyšší súd.

15. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

16. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa štvrtej časti tretej hlavy CSP. Súčasne zo žiadneho ustanovenia SSP ustanovujúceho správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať.

17. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je koncipovaná tak, že dovolanie je možné podať len v prípadoch, keď to zákon pripúšťa. Nový procesný predpis, Správny súdny poriadok, ktorý upravuje správne súdnictvo, sa v žiadnom zo svojich ustanovení nezmieňuje o dovolaní ako o mimoriadnom opravnom prostriedku a taktiež neupravuje možnosť podať dovolanie proti rozhodnutiu správneho súdu. V zmysle SSP sú opravnými prostriedkami v správnom súdnictve iba kasačná sťažnosť a žaloba na obnovu konania. Žiadny iný riadny či mimoriadny opravný prostriedok SSP neupravuje. V § 25 SSP je síce daný vzťah subsidiarity medzi SSP a CSP, avšak predmetná subsidiarita sa obmedzuje len na prvú a druhú časť CSP, zatiaľ čo dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je

upravený v štvrtjej časti CSP. Aj na základe uvedeného je podľa názoru najvyššieho súdu absolútne a nesporne vylúčená prípustnosť dovolania v správnom súdnictve. S poukazom na uvedené dôvody neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

18. V prejednávanej veci považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky uviesť, že sťažnosť predstavuje nový inštitút v správnom súdnictve i civilnom súdnom procese Slovenskej republiky. Ide o prostriedok procesnej obrany proti neprávoplatnému uzneseniu vydanému súdnym úradníkom. Z hľadiska koncepcie a systematiky sa sťažnosť nezaraďuje medzi opravné prostriedky. Z hľadiska hospodárnosti konania je akýkoľvek opravný prostriedok proti rozhodnutiu o sťažnosti vylúčený. Nie je teda možné voči takémuto rozhodnutiu podať kasačnú sťažnosť, žalobu na obnovu konania, ani dovolanie, rozhodnutie o sťažnosti je konečné.

19. K dovolaniu žalobcov podaného podľa § 420 CSP Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. V prejednávanej veci žalobcovia podali sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka krajského súdu o zastavení konania. Z dôvodu, že sudca krajského súdu rozhodol o zamietnutí sťažnosti žalobcov, nadobudlo uznesenie Krajského súdu v Prešove o zastavení konania č. k. 6Sa/20/2017-53 zo dňa 05.01.2018 nadobudlo právoplatnosť dňa 05.03.2018, kedy bolo konanie o správnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia žalovaného právoplatne skončené.

20. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Nakoľko žalobcovia podali dovolanie proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení konania č. k. 6Sa/20/2017-53 zo dňa 05.01.2018, je podanie dovolania v zmysle CSP vylúčené.

21. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 99 písm. b) SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP konanie zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

22. Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve.

23. V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

24. Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

25. Týmto nálezom ústavný súd nepochybné autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúca môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

26. Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým, v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

27. Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

28. Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúvaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

29. Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

30. V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie v predmetnej veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

31. O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 170 písm. b) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

32. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

33. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.